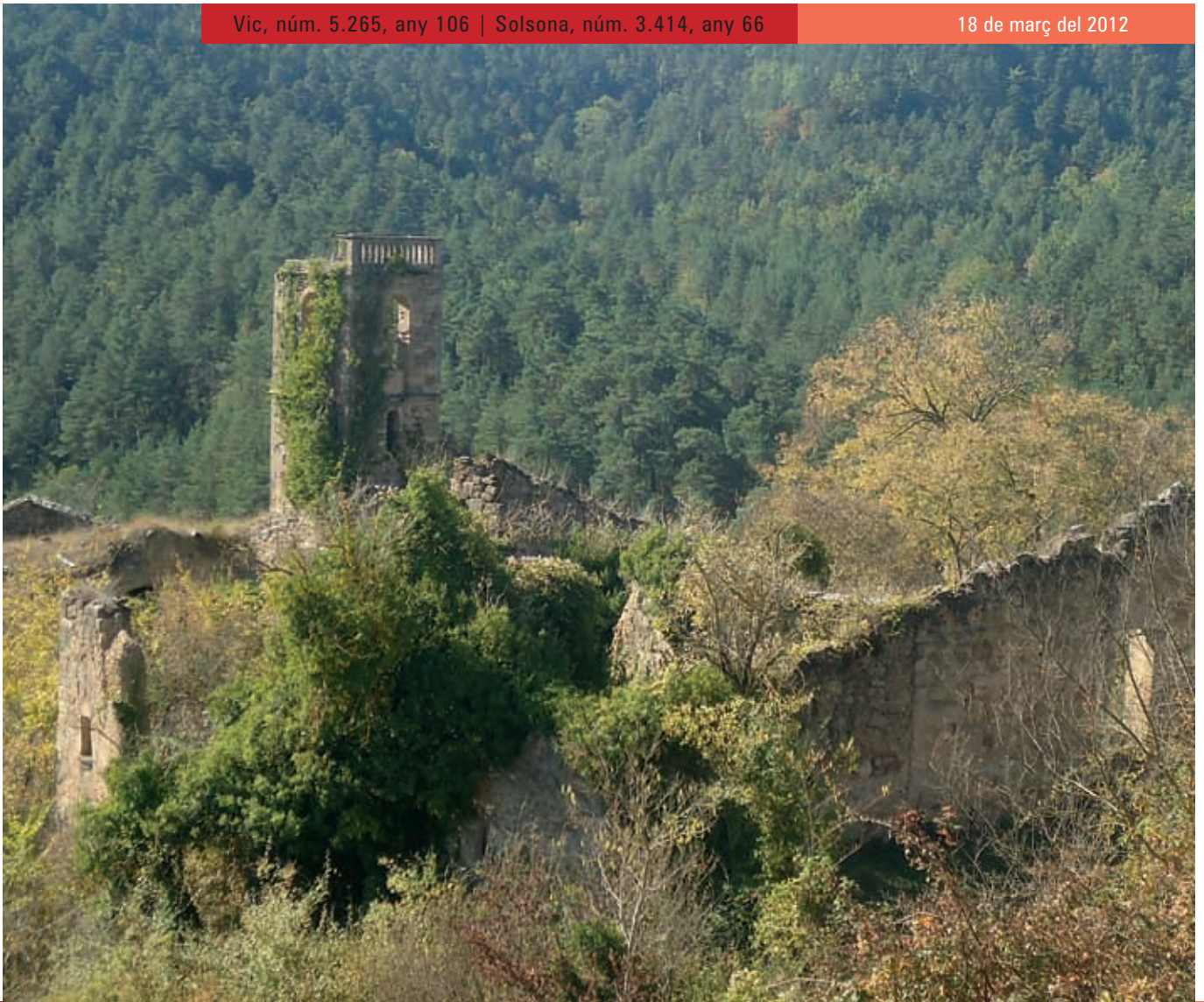

Això passa quan una parròquia del món rural es queda sense feligresos. Foto: J.V.

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Crisi

De la crisi se'n parla amb tanta insistència que, avui fa quinze dies en obrir el diari, vaig voler buscar quantes vegades i en quins llocs sortia aquesta paraula. Em va ser fàcil trobar-la citada a gratcienc. Un polític comentava que «tots vam entrar al segle XXI presumint. Catalunya, Espanya, Europa, els Estats Units. I tots quatre hem entrat en situació de crisi [econòmica]». Un altre polític veia la crisi com «una gran oportunitat» perquè siguin atesos alguns dels seus postulats. Un eclesialístic, referint-se a l'Església catòlica, sostenia que «no és cap secret que estem passant una crisi de credibilitat de les més greus». I, en una entrevista, un altre capellà parlava de «ser solidaris

amb les víctimes de la crisi». Aquesta paraula, doncs, es repetia pàgina rere pàgina; a més a més, s'intuïa en moltes de les informacions que eren notícia, ja fossin sobre Síria, l'Afganistan o situacions i fets diversos del propi país. És obvi que l'estat de crisi acostuma a ser permanent en la vida de les persones i de les institucions. Qualsevol daltabaix ens hi pot abocar. La peculiaritat, però, de la crisi actual és la seva condició de ser global i d'afectar aspectes tan diversos com són l'economia, la política, els valors... Una crisi que urgeix, amb especial compromís des d'una òptica cristiana, a afrontar, després d'una correcta anàlisi, les carències, oportunitats i reptes que se'n deriven.

Diumenge IV de Quaresma | Cicle B

Lectura del segon llibre de les Cròniques (36,14-16.19-23)

[...] Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui.»

Salm responsorial (Salm 136)

Si mai t'oblidava, Jerusalem,
que se m'encasti la llengua al paladar.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A

vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem:

«Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

Una fe ben animosa! | Mn. Marc Majà i Guiu

L'oració inicial de la missa d'avui parla d'una *fe ben animosa*: «Oh, Déu, (...) feu que el poble cristià s'afanyi amb deler i amb una *fe ben animosa* a celebrar les festes de Pasqua.» Estem acostumats a sentir parlar dels dibuixos *animats* o d'una persona que està *desanimada*, però què deu ser una *fe animosa*?

En primer lloc, una fe animosa és aquella que té ànima, això és, una fe amb continguts, una fe viscuda conscientment. En aquest sentit, el contrari d'una fe animosa seria una fe buida, viscuda per inèrcia o per mimetisme social. Ja el poble d'Israel es trobava amb aquest perill i, a fi de reanimar la seva fe, Déu li sortia a l'encontre: «El Senyor (...) els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia

de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia.»

En segon lloc, una fe animosa és aquella que anima els altres, això és, una fe engrescadora, que s'encomana, que contagia ganes de viure. Fe animosa és aquella que transforma la vida de la persona d'una manera tal que la fa viure amb un realisme optimista, veient les coses tal com són però comptant amb l'ajuda de Déu per a superar els obstacles. Fe animosa és, en el fons, aquella que brolla de la millor notícia que mai haurem pogut sentir: «Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna.»

El sacerdot, ministre de la misericòrdia divina | Romà Casanova, bisbe de Vic....

Cada any, entorn de la solemnitat de Sant Josep, fem record i pregària pel nostre Seminari Diocesà. Gràcies a Déu, any rere any, podem dir que tenim al nostre Seminari joves que s'estan preparant per a rebre els sagrats ordes. El seu camí de preparació intel·lectual, pastoral, espiritual, humana és recorregut per ells amb la il·lusió i el desig d'esdevenir per la gràcia de Déu, mitjançant la pregària i la imposició de les mans del bisbe, sacerdots de Crist al servei de l'Església. La nostra pregària d'agraïment ha d'arribar a Déu pel do dels seminaristes, com també la pregària per la seva perseverança i fidelitat. Els seminaristes són de tots nosaltres; són els nostres seminaristes que es preparen a servir allà on l'obediència al bisbe els envii, sigui on sigui de la diòcesi.

Aquest any vull posar la mirada en un aspecte molt important de la vida i del ministeri sacerdotal: el sacerdot és el ministre de la misericòrdia divina. En les dues darreres setmanes hem reflexionat sobre el misteri del pecat i la misericòrdia divina. L'Esperit Sant, com ens diu el mateix Jesús, és qui convenç el món pel que fa al pecat i a la misericòrdia (cf. Jn 16,8). Solament l'Esperit Sant pot manifestar al mateix home el seu pecat, però sobretot aquest pecat en relació amb la creu de Crist. És en la creu de Crist on el pecat de l'home manifesta la seva maldat més gran, i, al mateix temps, és en la creu de Crist on es

mostra l'amor misericordiós de Déu en el seu grau més alt i en la seva màxima expressió.

La misericòrdia divina es manifesta en el nostre món mitjançant l'acció de l'Esperit Sant i la del sacerdot apostòlic. L'acció i la paraula de Jesús el dia de Pasqua així ho manifesten: *Llavors va alenar damunt d'ells i els digué: Rebeu l'Esperit Sant. A qui perdonareu els pecats, li quedaran perdonats; a qui no els perdoneu, li quedaran sense perdó* (Jn 20,22-23). Jesús confereix als Apòstols el poder de perdonar els pecats, per tal que el transmetin als seus successors en l'Església. I aquest ministeri de la misericòrdia divina serà sempre present en l'Església per mitjà dels sacerdots: els bisbes i els preveres.

Cada vegada que en el cor d'un creient es dona la conversió i s'acosta a rebre per mitjà de la confessió el perdó dels pecats de mans del ministre sagrat, es realitza la meravella del misteri de la redempció dels homes que s'actualitza en l'Església per l'acció de l'Esperit Sant. Jesús ressuscitat es fa present cada vegada que se celebra el sagrament de la reconciliació, donant el seu Esperit de veritat i actuant per mitjà del sacerdot. Quina grandesa, la del sacerdot! Quin doll de gràcia s'aboca al nostre món per les seves mans que ofereixen la misericòrdia divina! Que sigui, doncs, la nostra pregària, avui i sempre: Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots ministres de la vostra misericòrdia.

Agenda litúrgica de la setmana

18 ■ Diumenge IV de Quaresma

/ **Cicle B.** Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església (†386). Sant Salvador d'Horta, religiós (†1567).

Lectures: 2Cròniques 36,14-16.19-23 / Salm 136 / Efesis 2,4-10 / Joan 3,14-21

Litúrgia de les hores: Setmana IV

19 □ Dilluns. Sant Josep, espòs de la Verge.

Lectures: 2Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-

18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a

20 ■ **Dimarts.** Santa Teodòsia, màrtir (†307).

Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-3a.5-16

21 ■ **Dimecres.** Sant Nicolau de Flue, monjo (†1487).

Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30

22 ■ **Dijous.** Sant Deogràcies, bisbe (s. V). Santa Lea, religiosa (†384).

Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47

23 ■ **Divendres.** Sant Josep Oriol, prevere (1650-1702). Sant Victorià, màrtir (†484).

Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.25-30

24 ■ **Dissabte.** Sant Ròmul, màrtir (†302).

Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53

25 ■ **Diumenge V de Quaresma / Cicle B.** Sant Humbert, abat; Santa Dula, màrtir.

Lectures: Jeremies 31,31-34 / Salm 50 / Hebreus 5,7-9 / Joan 12,20-33

Des del Seminari Major Interdiocesà

El sacerdoti, la «professió» més feliç

Un estudi de l'Institut de Recerca de la Universitat de Chicago ha donat a conèixer la llista de les deu professions més gratificants, a jutjar pel grau de felicitat dels qui les exerceixen. Aquest estudi va ser recollit el passat mes de novembre per la prestigiosa revista nord-americana *Forbes*, especialitzada en el món dels negocis i les finances i coneguda habitualment per la publicació anual de la llista de les persones més riques del món.

Els sacerdots catòlics i els pastors protestants lideraven el rànquing. És el sacerdoti la professió més feliç del món? Segons l'estudi de la Universitat de Chicago, sí. La raó esgrimida en l'article per a justificar la felicitat inherent a l'exercici del sacerdoti és que aquest atorga a la vida un sentit que fa de la pròpia existència alguna cosa digna de ser viscuda. Segons l'estudi, ni la remuneració econòmica ni l'estatus social que es deriva de l'exercici d'una professió no incideixen en la felicitat que reporta. L'afirmació que els sacerdots eren les persones més satisfetes i realitzades en l'exercici de la seva professió va causar sorpresa, tant entre creients com entre no creients. I, tanmateix, no hauria de ser tan sorprenent. El sacerdot, malgrat les dificultats i les pròpies

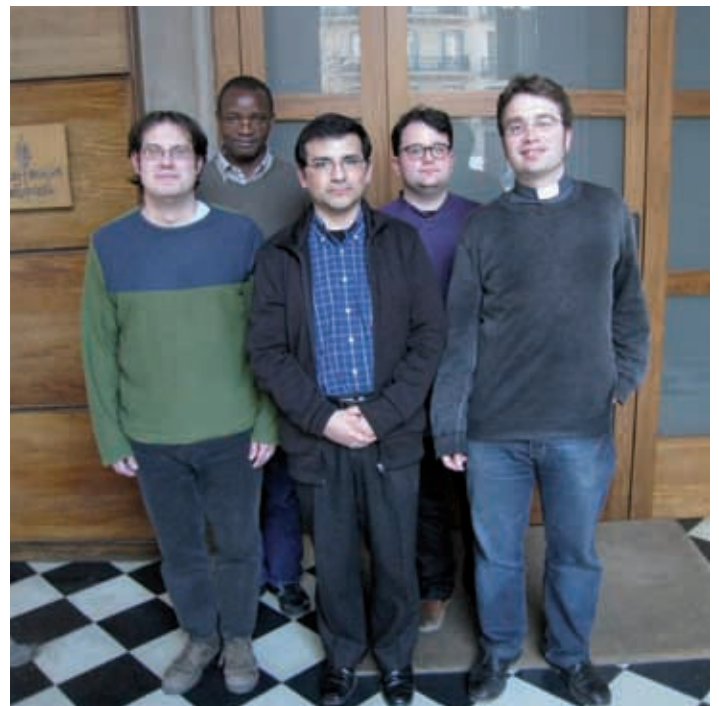
limitacions, experimenta el goig del lliurament i el servei desinteressat, acompanyant les persones, essent instrument de la misericòrdia de Déu, presidint l'Eucaristia, predicant la Paraula, animant i guiant la comunitat cristiana...

El secret rau en el fet no estem parlant pròpiament d'una professió, sinó d'una vocació. I les diferències són patents. Mentre que la professió té a veure sobretot amb el *fer*, la vocació apunta al *ser*. En efecte, la vocació sacerdotal afecta la identitat profunda de la persona, i ens diu qui som en realitat. Aleshores prenen sentit termes com gratuïtat, fidelitat, resposta a la crida, determinació de la llibertat posant en funcionament totes les dimensions de la vida (afectiva, racional, creativa...), lliurament absolut fruit de la passió per Déu... No és estrany, doncs, que el lema d'enguany del Dia del Seminari sigui «Passió per l'Evangelí». Una passió que és possible perquè la Bona Nova no és primàriament un missatge, un conjunt d'idees encomiables, sinó fonamentalment una persona, Jesucrist, el Fill de Déu, portador i realitzador de la Salvació. Servir-lo a ell és la font de la felicitat. I qui no vol ser feliç?

Testimoni d'un seminarista «apassionat per l'Evangelí»

Els seminaristes rebem una formació intel·lectual molt completa i necessària en Teologia i Sagrada Escripura, per tal de poder ensenyar, guiar i respondre a la gent que el dia de demà ens serà encomanada. És necessari conèixer bé les Sagrades Escripures —cosa que fem a classe— i així poder-les viure i estimar amb més profunditat. Els seminaristes, que som els preveres del demà, tenim el deure d'estimar la Paraula de Déu. Ens hem de fer nostra aquesta «bona notícia» que ens parla de Jesús, el Senyor. El qual ve al món per cada un de nosaltres, ve a portar-nos el Regne de Déu i a dir-nos que Déu és amor i en salva.

Hem de sentir-nos interpel·lats per aquest Evangelí de Jesús, apassionats per la bona nova, i portar-la a tots els homes i dones del nostre temps. La societat i el món dels nostres dies té fam i es mor de set per la veritat, per conèixer Déu. És molt el soroll i el brogit del món que intenta atordir el missatge i els missatgers de l'Evangelí. Això no ens pot aturar, ja que la força de

la Paraula de Déu és molt més gran. Nosaltres, els seminaristes, podem fer experiència de portar l'Evangelí a la gent cada cap de setmana en les nostres tasques pastorals, ja que de divendres a diumenge som enviats a les parròquies per tal d'ajudar en les activitats pastorals que s'hi duen a terme. És en aquest camp on hem de portar la bona nova i mostrar veritable passió per l'Evangelí. En aquesta missió, el seminarista pot ser punt de suport i referència, d'una manera especial entre el jovent: en la catequesi, en els grups juvenils (per exemple, en la Delegació de Joves), en l'esplai, en la litúrgia, etc. A través del bon exemple, la paraula oportuna, el gest amable i amorós, la gent

ha de veure en nosaltres uns deixebles del Crist. I en el cas del seminarista, això se'ns demana d'una manera més intensa i coherent; hem de saber viure les Benaurances i l'Evangelí en plenitud. Sols així podrem donar a conèixer a la gent del nostre temps aquest tresor tan preciós que Jesús ens ha donat: l'Evangelí.

Jean de Dieu Ndzizeye, nou seminarista de Vic provinent de Ruanda

Entrevista a Abel Trulls i Noguera, seminarista de Solsona

Abel Trulls

Abel Trulls i Noguera va néixer a Puig-reig fa vint-i-dos anys. És el quart de sis germans. Després d'estudiar dos anys d'arquitectura va decidir d'entrar al Seminari de Solsona. Aquest any està cursant el segon

meva decisió va provocar molta més alegria que tristesa i em van animar a tirar endavant. La notícia va tenir el mateix bon acolliment entre els amics, cosa que em va sorprendre d'alguns d'ells. Tot hi això, enmig del camí sempre et trobes amb persones que et pregunten: «N'estàs segur?»

—*Com s'estructura la teva setmana com a seminarista?*

—Durant la setmana visc al Seminari Major Interdiocesà, a Barcelona, on convivim els seminaristes de les set diòcesis de la Tarraconense (Solsona, Vic, Tarragona, Tortosa, Girona, Urgell i Lleida). Aquí és on preguem, on mengem, on estudiem... Però al matí, després de resar laudes, fer oració personal i esmorzar, anem a les Facultats de Filosofia i de Teologia, on tenim les classes juntament amb els seminaristes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, amb religiosos i religioses, i també amb laics. Durant el cap de setmana col·laboro en les activitats de la Delegació de Joventut, acompanyo el bisbe Xavier en algunes de les seves visites pastorals i també ajudo la parròquia de Sant Martí de Puig-reig quan m'és possible.

—*Què diries a un jove que es planteja d'entrar al Seminari?*

—Primer de tot, que no tingui por de plantejar-s'ho. I després, que amb l'ajuda d'un director espiritual vagi discernint si el Senyor el crida a ser capellà. I si és així, que hi respongui amb un sí generós. Jove, és possible que pel camí trobis dificultats; no et decebis, continua endavant i a poc a poc aniràs veient que si la teva vocació és ser prevere seràs feliç, i no solament això: també faràs felices moltes altres persones!

curs de filosofia i de teologia.

—*Quin procés ha seguit el teva crida vocacional?*

—Jo des de petit tenia un desig: formar una família cristiana. Però, després de rebre el sagrament de la confirmació, i en participar en algunes activitats de les delegacions de Joventut i de Vocacions del bisbat, vaig anar sentint interiorment que potser Déu tenia un altre camí preparat per a mi: ser prevere. Al principi vaig rebutjar totalment aquests sentiments. Però, de mica en mica i amb l'ajuda d'un director espiritual, vaig començar un discerniment vocacional que em va portar a preguntar-me davant de Jesús crucificat: «Senyor, què voleu de mi?», i al cap de pocs minuts em vaig trobar amb la frase *El sacerdot, apòstol per voler de Déu*. A partir d'aquesta frase, que era el lema del Dia del Seminari d'aquell any 2009, vaig dir sí a Déu; el meu primer sí a la vocació sacerdotal.

—*Com va reaccionar la teva família i els teus amics quan els vas dir que volies ser capellà?*

—Entre la família no hi va haver grans sorpreses, la

Horari de misses dels dies festius a l'arxiprestat del Ter-Collscabra.....

1. Vora Ter						
Manlleu, Nostra Senyora de Gràcia	19.00					
Manlleu, Sant Pau	19.00	9.00			12.00	
Manlleu, Santa Maria	20.00		10.00		12.00	
Roda de Ter, Sant Pere	20.00			11.00		
Sant Miquel de la Guàrdia				11.00		
2. Vall del Ges						
Sant Pere de Torelló	19.00 ⁽¹⁾			11.00		
Santuari de Bellmunt					12,30 ⁽²⁾	
Sant Vicenç de Torelló			10.00			
Borgonyà, Santa Maria		9.00				
Torelló, Mare de Déu de Montserrat	19.00				12.00	
Torelló, Sant Feliu	20.00			11.00		
Santuari de Rocaprevera			10.00			
Capella dels Sagrats Cors		8.30				
3. Voltreganès						
La Gleva, Santa Maria	19.00	9.00		11.00		19.00
Sant Hipòlit de Voltregà	20.00	9.00		11.00		
Santa Cecília de Voltregà				11.00		
Vinyoles d'Orís, Sant Esteve			10.00			
4. Bisaura						
Montesquiu, Santa Maria	18,45				12.00	
Sant Quirze de Besora	20.00		10,30			
Santa Maria de Besora			10,45			
Vidrà, Sant Hilari					12,15	
5. Cabrerès						
Cantonigrós, Sant Roc			10.45			
Corcó, Santa Maria	19.00 ⁽³⁾			11,30		
Pruit, Sant Andreu			10.00			
Rupit, Sant Miquel	20.00		10.00			
Sacalm / Santuari del Far	19.30				12.00	
Sant Martí Sescorts					12.30	
Tavertet, Sant Cristòfor			10.00			

1. A l'hivern a les 19 h, i a l'estiu, a les 19,30. 2. Cada primer diumenge de mes. 3. Al Casal.

Missa en les festes anyals, o per la Festa Major, a les parròquies de: Sant Andreu de la Vola; Sant Marçal de Saderra; Sagrada Família de la Colònia Vilaseca (Vall del Ges); Sant Genís d'Orís (Voltreganès); Santa Llúcia de Siuret; Sant Pere de Sora (Bisaura); Sant Pere de Falgars; Sant Julià de Cabrera / Santuari de Cabrera; Sant Bartomeu Sesgorgues; Sant Martí Sacalm (Cabrerès).

Morí Mn. Jaume Buixó i Ballús, rector de Castellcir

A l'edat de vuitanta-un anys morí, a l'Hospital General de Granollers (Vallès Oriental), Mn. Jaume Buixó i Ballús. Era natural de Seva, on nasqué el 31 de juliol de 1930. Havent estudiat al nostre Seminari de Vic, fou ordenat prevere l'any 1954. Exercí el seu ministeri sacerdotal com a vicari dels Prats de Rei i de Sant Hilari Sacalm,

successivament. Més tard, en 1958, fou nomenat ecònom de Sant Andreu de Bancells i, en 1961, regent de Sant Andreu de Castellcir. En l'actualitat, i des de feia més de cinquanta anys, ocupava el càrrec de rector d'aquesta parròquia, on havia propulsat la construcció de la nova església parroquial. També fou rector de

Santa Coloma Sasserra i de Sant Martí de Granera. Dins la seva senzillesa, Mn. Jaume Buixó fou un capellà atent i servicial, sempre disponible en l'acolliment dels seus feligresos i companys de sacerdoci. Des de temps estava afectat per la fragilitat de la seva salut, amb problemes de mobilitat que, tanmateix, no li impedien d'exercir el seu treball pastoral. Un episodi ràpid en la seva malaltia el portà inexorablement a la mort el dia 25 de febrer.

Les seves exèquies foren presidides pel nostre bisbe Romà, acompanyat en la concelebració per una trentena i escaig de preveres diocesans, que, juntament amb familiars, amics i feligresos, pregaren Déu perquè doni al seu servent Jaume, sacerdot, el premi etern per les seves obres pastorals.

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat del Lluçanès (10)

El **dissabte dia 10 de desembre**, el senyor bisbe va visitar Olost. El senyor rector, Mn. Antoni Mauri, convalescent, li envià dos acompanyants: el Sr. Francesc Ranyé i el seminarista Joan d'Oristà. Visità sis malats a domicili i el taller on s'arrangen les vidrieres de l'església.

Mn. Antoni Mauri l'esperava a la rectoria. Parlaren amicalment. Després saludà els catequistes i els nens i nenes de la catequesi. Cop d'ull i signatura dels llibres de l'arxiu. N'hi ha un d' excepcional, és de l'any 1620. A Europa s'iniciava la guerra

dels Trenta Anys; poc després, Velázquez pintava «La rendició de Breda», el famós quadre de les llances

d'una victòria espanyola. Un llibre que ha vist història llarga i que ha sobreviscut. Un petit miracle d'Olost.

La missa estacional fou ben concorreguda i participada. Amb cant del cor, lectures ben preparades i llegides i processó d'ofrenes. En l'homilia, basada en les lectures del tercer diumenge d'Advent, el prelat exhortà a viure i a testimoniar la fe, seguint l'exemple del Baptista que diu a la gent: «enmig vostre hi ha el qui vosaltres no coneixeu». Al final i després de l'exposició del Santíssim i benedicció major amb la bella custòdia, abans arxiprestal, el senyor bisbe felicità el poble, el senyor rector, el senyor alcalde i ciutadans per haver aconseguit la restauració de la façana de l'església i els dos campanars, certament una gran obra.

El **diumenge dia 11**, el bisbe visitava Santa Maria de la Torre d'Oristà. De la boira de la Plana de Vic passava a l'altiplà assolellat del Lluçanès. El senyor rector, Mn. Àngel Franquesa —l'àngel del Lluçanès, com li diuen els capellans—, esperava el senyor bisbe a la plaça de l'església, amb el seminarista Joan al seu costat. A la missa estacional hi hagué la gent del poble, en actitud orant i molt participativa, atenta a la paraula del Pastor i al missatge del tercer diumenge d'Advent, amarat de joia. Exposició del Santíssim i agraïments.

► **Nota aclaratòria:** En l'*Horari de misses dels dies festius a l'arxiprestat d'Anoia-Segarra* publicat el 19 de febrer es va cometre l'error de no incloure-hi les dues misses de la parròquia de la Sagrada Família, a les 11 i 12.30 h i de ser imprecisos els horaris d'algunes parròquies que no tenen missa cada diumenge. A la pàgina web del bisbat ja hi consta esmenat (www.bisbatvic.com/misses.htm).

La conversió: els tres filtres de Sòcrates | Ester Busquets i Alibés

Luciano De Crescenzo en la seva *Història de la filosofia grega*, sempre tan amena, parla així de Sòcrates, un dels primers filòsofs grecs: «Com és possible no enamorar-se de Sòcrates? Era bo d'esperit, tenaç, intel·ligent, irònic, tolerant i, al mateix temps, inflexible. De tant en tant, a la terra neixen homes d'aquesta magnitud, homes sense els quals tots nosaltres seríem una mica diferents: penso en Jesús, Gandhi, Buda, Lao-Tse i sant Francesc.» Naturalment, per als cristians, Jesús es distingeix de tots els altres, perquè Jesús és Déu i home, per ser la imatge plena del Pare, el Camí, la Veritat i la Vida, però cal reconèixer —seguint l'autor— que certament hi ha diferents personatges que amb la seva vida transformen el món.

Sòcrates és un d'aquests personatges, a qui sovint s'ha comparat amb Jesús, perquè tots dos foren savis que no van escriure res; van ser d'altres els qui van escriure profusament sobre ells. Ells dos només utilitzaven la paraula per a transmetre el seu missatge. Tant Sòcrates com Jesús van desafiar els poders establerts del seu temps, van criticar durament la injustícia social i els abusos de poder, i això els va conduir a ser jutjats i condemnats a mort. Van morir pels seus ideals, i ho van fer amb tanta dignitat que milers de seguidors han mantingut i mantenen viva la flama de les seves ensenyances després de morts. De Sòcrates, com de Jesús, podríem comentar-ne molts aspectes, però avui ens centrarem en la teoria dels tres filtres, una reflexió de Sòcrates molt indicada per al temps de Quaresma, que és temps de conversió.

«Un deixeble arribà molt agitat a casa de Sòcrates i va començar a parlar d'aquesta manera:

—Mestre! Vull explicar-te com un amic teu ha estat parlant de tu amb malvolença.

Sòcrates el va interrompre dient:

—Espera! Ja has passat a través dels tres filtres el que em diràs?

—Els tres filtres...? —respongué el deixeble.

—Sí, replicà Sòcrates.

—El primer filtre és el de la VERITAT. Ja has examinat acuradament si el que em vols dir és veritable en tots els seus punts?

—No... Tan sols vaig sentir-ho a dir.

—Llavors, no saps si és cert o no. Ara permet-me d'aplicar el segon filtre, el de la BONDAT. El que em vols dir de l'altre és alguna cosa bona?

—No, al contrari.

—Així, desitges dir-me quelcom de mal sobre ell, que alhora no estàs segur que sigui cert. Tanmateix podria voler-ho escoltar, però encara queda un tercer filtre, el de la UTILITAT: em servirà d'alguna cosa saber el que m'explicaràs sobre el meu amic?

—No, la veritat és que no.

Així, Sòcrates va concloure:

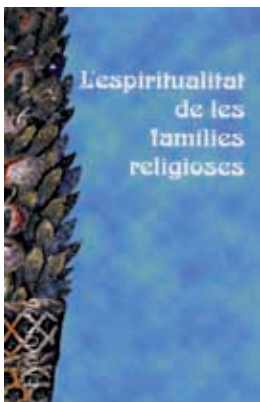
—Si el que em diràs no és cert, ni bo, ni útil... per què ho hauria de voler saber? Deixem-ho estar.»

Seguir en la direcció del que proposa Sòcrates és seguir en la direcció d'aquell que és el Camí, la Veritat i la Vida, és fer via cap a la Pasqua.

88

full

Llibres | L'espiritualitat de les famílies religioses

Volum núm. 96 de la col·lecció Emaús que edita el Centre de Pastoral Litúrgica.

Les primeres paraules del pròleg, redactat pel president de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), Màxim Muñoz, expliciten clarament què trobarem en aquest llibre de 136 pàgines. «Em plau presentar aquest llibre que recull de forma breu, però molt encertada, les espiritualitats d'una vintena de Congregacions i Ordes Religiosos. És només un tast de la immensa varietat i riquesa d'experiències carismàtiques amb què l'Esperit ha omplert els nostres Fundadors i Fundadores i que han estat compartides per les Congregacions que han posat en marxa dins de l'Església

al servei del Regne, de l'Església i de la societat.» El treball de posar-se en contacte amb els respectius autors de les presentacions ha estat realitzat per Consol Muñoz.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60